

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΕΥΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΩΑΙΔΕΥΕΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Μά το μπάνιο ήτανε θάλασσα
ό Προκόπη είχε αφήσει τ' ρου-
μπινοτό ανοιχτό. Έτσι περάσανε
στην κάμαρη τού Γιάννη και τής
Ριρής, πούκλεισε την πόρτα, λέ-
γοντάς τους:

— Δε θά βγείτε, άν δε σάς χτυπήσω δυο φορές!
— Η Λίνα Δέρβου έμπηκε κάποια στιγμή, κομπά ντυμένη,
μέ πολύν άερα και ύφους, που πρόδιδε γυναίκα με κάποιο
παρελθόν.
— Μόνη σου είσαι; Ρώτησε τή Ριρή, με κάποια έκπληξη,
που δεν έβλεπε άλλον στην κάμαρη.
— Ναί! Είπε ή άλλη, κρόβοντας τήν ταραχή της.
— Δεν είν' έδω ούτε ό άντρας σου, ούτε ό πεθερός σου;
— Πάνε τού διοικητήριο, ειπε ή Ριρή με τσιπέ, να τσακί-
σουν τις κόρες τους.
— Μά δε μου ειπες πως ήταν αδιάθετος;
— Ω, δεν ήτανε δά και τού θανάτου! Συνήλθε. Αυτός,
ξέρεις, συνέχεται άμέσως! Έχει μιά κρίσιμη θηριάδη.
— Προχωρώντας στο δωμάτιο, ή Λίνα ειπε δεξιά της τά
κλάμπς τού γκόλφ.
— Δικά του εινε αυτά τά κλάμπς; Ρώτησε. Θά εινε πολύ
σικ φαντάζομαι.
— Ω, ναί! πολύ σικ έκαμε ή Ριρή. Στά νηάτα του ήτανε
σάμπιον!
— Άκουσα πως εινε βαθύπλουτος, ειπε ή Λίνα. Πώ; κι
αυτός δεν ξέρει τι έχει στή Ρουμανία.
— Ω, ναί! Όσο για αυτό...
— Τι κρίμα! Έκαμε ή Λίνα. Ήθελα τόσο πολύ να τον
γνωρίσω. Και πρό πάντων να γνωρίσω τόν άντρα σου.
— Μά δε θά φάμε μαζί τού μεσημέρι; Θά τόν ιδής.
— Είμαι άνυπόμονη, τ' όμολογώ και μου κάνει έντύπωση
πως δεν είσαι και σύ...
— Και γιατί έπρεπε να είμαι άνυπόμονη, παρακαλώ;
— Μά μπορεί ποτέ, παιδί μου, να μάς άρση ό άντρας
μας, άν δεν άρση πρώτα και στις φίλες μας; Λοιπόν, για να
μη βιάζεσαι να μου τόν παρουσιάσεις θά πηδών...
— Πώς δεν άρσει και σε μένα ε; Ρώτησε γλασταά ή Ρι-
ρή: Γελείσαι Λίνα! Εινε κουκλί; Ζέν - Πρεμιέ τού σινεμά!
— Και ό Άλεξ; Τόσο γλήγορα, λοιπόν, ξεχάστηκε ό
Άλεξ;
— Σιγώτερα παιδί μου! Τής ειπε ή Ριρή, καταταραγ-
μένη.
— Εινε κανένας λοιπόν δώ
μέσα και μάς άκούει; άπόρη-
σε ή Λίνα.
— Δεν ξέρω, άπάντησε ή Ριρή
ταραγμένη. Ίσως να εινε εκεί
κανεις. Κι' έδειξε τήν πόρτα που
ήταν άριστερα.
— Αυτή δώ είν' ή κάμαρά
σας;
— Όχι, άπάντησε ή Ριρή, στε-
νοχωρημένη πάντα, έδω μου ή
κάμαρα τού πεθερού σου. Ή
δική μας εινε κάτω.
Τή στιγμή αυτή άκούστηκε πά-
λι καινούργιος θόρυβος άπ' τó
δωμάτιο τού όποιου είχαν πα-
ρτήσει ό Γιάννης με τόν τρυ-
ρα του.
— Η Ριρή καθόταν πάνω σ' ά-
ναμμένα κάρβουνα. Δύσκολασυ-
κρατούσε πειά τήν ταραχή της.
— Η Λίνα κύτταξε προς τó
δωμάτιο άπ' τó όποιο άκούγό-
ταν ό θόρυβος και ρώτησε:
— Ποιος κάθεται εκεί μέσα;
— Μά να σου πώ... Δεν ξέρω και
καλά — καλά άπάντησε στενο-
χωρημένα ή Ριρή. Μου φαίνεται
πως εινε δυο έμποροι άπ' τήν
έπαρχία.
— Η Λίνα ξέπασσε σ' ένα κοροί-
τευτικό γέλιο.
— Και φοβάσαι μήπως σ'

κούσουν αυτοί; ειπε στή Ριρή.
Σε καλό σου!... Δεν σε γνω-
ρίζω πειά! Έου είσαι ή Ριρή,
ή τόσο τολμηρή πάντα, που
φτασε ως τó κατώφλι τού
οκανδάλου όταν άμπαλαρίστη-
κες με τόν Άλεξ;
— Η Ριρή τρώμαξε.
— Σιγώτερα, για τó θεό, πα-
ρακάλεσε τή φίλη της. Ξεχνάς
πως είμαι παντρεμένη πειά;
— Η Λίνα εξακολούθησε να γελιά σαρκαστικά. Τι άστεία
που τής φαινούσαν δλ' αυτά! Τι άστεία!... Πόσο ειχε άλ-
λάξει αυτή ή άδιόρθωτη Ριρή, μέσα σε τόσο λίγον καιρό! Η
τετράξανθη, πρόσχαρη και ξεγνοιαστή φιλενάδα τής Ριρής
ξάπλωσε αναπαυτικά στο κάθισμά της έβγαλε άπ' τήν τσάντα
της τή σιγαροθήκη της, τράβηξε ένα τσιγάρο, τó άναψε κι'
άρχισε να καπνίη, φυσώντας τόν καπνό ψηλά, μ' έναν άερα
που τής πήγαινε ύπεροχα.
— Είσαι παντρεμένη!... σάρκασε, γελώντας με τήν καρ-
διά της. "Ω, δ!... Σπαιδαίο πράμα, άλήθεια. Μερκές φορές
μιλάς σαν να μην έχεις τó πνεύμα της τάξέως μας. Μά ό γά-
μος, παιδί μου εινε ή πιό κόμοση κοινωνική έφεύρεσι. Για
μιά γυναίκα μάλιστα «με ζωή», ποτέ δεν εινε τó τέλος. Εινε
πάντα ή άρχή...
Κύτταξε ύστερα τή Ριρή στα μάτια πονηρά κι' άργά, μ'
ένα βλέμμα γεμάτο σημασία, πρόσθεσε:
— Εινε ή άρχή για κείνες που δεν έχουν άρχισει πολύ
πριν άπ' τó γάμο τους. Όπως έμεις άκριβώς.
Και τó ιδιο ειρωνικό γέλιο της άντηχησε ξανά και γέμισε
τó δωμάτιο.
— Η Ριρή κάθισε άντίκρυ της, με τήν άπόφασιν να όποσθή
τú μαρτύριο τής άπόροπτης κι' άνεπιθύμητης επισκέψεως ως
τó τέλος.
— Είσαι, βλέπω, στις μεγάλες σου κακίες σήμερα ειπε στή
Λίνα.
— Η Λίνα τήν κύτταξε κατάματα. Και με φωνή που τή
χρωμάτιζε και τή δονούσε τó πάθος της άπάντησε:
— Δεν τó ξεχνάω πως μου τόν άρπαξες.
— Ούφ και σύ! Έκαμε ή Ριρή στενοχωρημένη. Τι κάθεται
και ξεφυλλίζει παληές ξεθωριασμένες σελίδες.
— Η σελίδες αυτές ειναι γραμμένες με δάκρυα και φλό-
γες, άπάντησε, με τó ιδιο πάθος ή Λίνα.
— Ναί, ειπε ή Ριρή, αλλά άνήκουν πειά στο παρελθόν και
για σένα και για μένα.
— Άλλού να τά πουλάς αυ-
τά, φώναξε ή Λίνα. Άνήκουν
στο παρελθόν για μένα, διχ
δύσως και για σένα.
— Τι θές να πής;... Τι θές
να πής; ρώτησε ή Ριρή, μόλις
συγκρατώντας τήν ταραχή της.
— Η Λίνα τήν λοζοκτύπησε.
Και δυναμώνοντας τήν ειρωνεία
της άπάντησε:
— "Ω! Ξέρω βέβαια, ξέρω
πως ό Άλεξ έμεινε φίλος οί-
κογενειακός. Μά... φίλος κυριο-
λεκτικά. Δηλαδή - κι' έτόνισε
τή λέξι - φίλος σου. Όταν γύ-
ρισες άπ' τó ταξίδι εξακολού-
ησες τις σχέσεις σου μαζί
του. Θέλω να πώ πως τó τα-
ξίδι τού γάμου ήταν μιά πα-
ρένθεσις... έντελως άσημαντη.
— Η Ριρή νευρίασε. Άπ' τά
μάτια της πέρασαν γοργές,
σαν άστραπές, ή λάμψεις τού
θυμού που αισθάνονταν τή στιγ-
μή αυτή.
— Αυτά ήρθες να μου πής;
ειπε στή φίλη της. Σ' εύχαρι-
στώ πολύ για τόν κόπο σου.
(Άκούει)

Δεν τó ξεχνάω πως με άρπαξε τόν Άλεξ.